20% - 50%
במרכז הקניות החדש - „אפודה"

רת „צמר החסידה" הנמנית על קונצרן הטקסטיל „אדרת", חנכה מכבר מרכז קניות חדש הנושא את השם „אפודה".
סודה נועדה החנות לנוחותם של עובדי קבוצת מפעלי אדרת, כך היא מבוססת על רווח מינימלי ומעניקה הנחות של 20%—50% על צרי החברה ומוצרים נוספים הנמכרים בחנות: שמלות, סוודרים, לצות גברים ונשים, חצאיות, טריינינגים, ג'ינס, בגדי ילדים, תי־קות וכו'.
ובדה כי המוצרים הנמכרים הם בחלקם תוצרת החברה ובחלקם צרת מפעלים ידועים הקונים את החוטים במפעלי אדרת, מאפשרת זירי הנחה מיוחדים לאורך כל השנה.
רכז החדש ממוקם בשטח מפעלי אדרת — על הכביש לאכדיה, 4 מטר מכביש חיפה, הוא פתוח יום יום לקהל הרחב.

קוראי העו"ז בארה"ב

הרוצים להשתתף בפעולה
להצלת מדינת ישראל
מחורבן הליכוד —

יתקשרו אל:

AMERICAN-ISRAEL
MIDDLE-EAST PEACE FOUNDATION
AP. 19 D
360 E. 65th St., N.Y. 10021
Tel: (212) 570-9190

בעיות ולבטים בחיי המין
מאת
חד"ר מרדכי זידמן
חוצאת רשפים

רשיון נהיגה
2000 שקל
בי"ס לנהיגה „גבע"
טל. 253230

חיוני לך

היוצאת לחו"ל
שפרי הופעתך
לטשי את נימוסיך
ויחסי האנוש שלך.

הרשמי לקורס לטפוח החן, שיקנה לך:
שיפור מכף רגל עד ראש
גינוני חברה ויחסי אנוש יפים
תרכשי בטחון עצמי בחברה — עבודה
ובכל אשר תפני

אולפן לאה פלטשר
אבן גבירול 50 ת"א, טל. 267682
הרשמי מיד, המקומות מוגבלים.

במדינה

(המשך מעמוד 77)

מסר את גירסתו והסכים לשתף פעולה עם חוקריו, ואפילו ללכת לבדיקה בגלאי־שקר. בתחילת חו־דש מאי עבר החשוד שתי בדיקות התוצאות כי הוא משקר. למחרת הבדיקה השניה נערך חיפוש ב־ביתו של מזרחי ולא נמצא בו דבר. אך הוא הוזמן לתחנת ה־משטרה, וכאשר הגיע לשם, ב־שעה 2 אחר־הצהריים, הודיעו לו כי הוא עצור.

„זמן מת". לשוטר יש סמכות לעצור אדם למשך 48 שעות ב־תנאים מסויימים. ועד היום טרם שוחרר אזרח ממעצר כזה על־ידי התערבות בית־המישפט. 48 שעות הן מועד קצר מדי כדי להפעיל את בית־הדין הגבוה לצדק, וגם בית־מישפט רגיל אינו מספיק, כך חשבו, לפעול בזמן כה קצר. לכן היו סניגורים מחכים עד לתום 48 השעות, וכאשר היה העצור מובא לבית־המישפט, לשם הארכת מעצרו בפני שופט, היה עורך־הדין שוטח את טענותיו. 48 השעות הראשונות היו נחשבות ל„זמן מת", שאין דרך חוקית מהירה מספיק כדי להתגבר עליו.

סניגורו של מזרחי, אריה רפ־אל, הוכיח את ההיפך. כאשר נודע לו על המעצר, כחצי שעה אחרי המקרה, ביקש לשוחח עם השוט־רים, והצביע בפניהם כי במקרה הנידון לא היה המעצר חוקי, כיוון שלא התמלאו העילות הדרושות. העבירה בה נחשד מזרחי היתה עוון ולא פשע, ולכן לא חלה עליה חלופה אחת, והעבירה לא נעברה זה מקרוב, כפי שדורשת החלופה האחרת. השוטרים לא קיבלו את הטיעון ולא שיחררו את החשוד.

למחרת בבוקר, היה רפאל ה־ראשון בתור במישרד בית־מישפט השלום בתל־אביב. בצד בקשת השיחרור בערובה היתה גם בקשה לדיון לאלתר בבקשתו, כיוון שכל שיהוי עלול לפגוע באקטואליות שלה.

גם עד כאן היתה הדרך רצופה מיכשולים פרוצדוראליים, שאותם עבר רפאל כאקרובט מומחה. אך כאן נתקל בבעיות מינהליות. ה־מזכירות אינה רגילה לקבוע שמי־עת בקשה לאותו היום, ויום ה־מחרת היה מאוחר במקרה זה.

עורך־הדין פנה עם בקשתו אל שופט השלום הראשי, חיים שפי־רא. על גב הבקשה כתב שפירא כי התיק מועבר להחלטתו וטיפולו של שופט המעצרים.

רפאל רץ עם התיק אל שופט המעצבים התורן באותו היום, אלי מצא, וזה כתב על אותה בקשה עצמה, כי ידון בה בשעה 11.30 באותו היום. הוא ציווה להביא את החשוד לפניו.

בשעה 11.30, כעשרים שעות בלבד אחרי שנעצר, הופיע מזרחי בפני שופט המעצרים. כאן צצו עוד שני מיכשולים שעליהם היה הסני־גור חייב להתגבר. התביעה שינתה את העבירה בה חשוד מזרחי ל־„גניבה ממעביד", המהווה פשע, ונכנסת לגדר העילות המתירות ל־שוטר לעצור. כמו כן ביקשה ה־תביעה כי בית־המישפט ידון לא בערר על מעצר שוטר, אלא ב־בקשת מעצר רגילה, בלי לבדוק את ראשיתו של המעצר.

רפאל התנגד לשני הדברים. גני־בה מבעלת־בית אצלה עובד צבעי באופן חד־פעמי אינה מהווה גניבה ממעביד. לא לכך התכוון המחוקק. לא נוצרו היחסים המיוחדים של אימון והבנה ההופכים גניבה רגילה לפשע, וכל נסיון להתחמק מדיון במעצר על־ידי שוטר אינו יאה למדינה.

בהחלטה מפורטת קיבל שופט השלום את טענות הסניגור. הוא ציווה לשחרר את החשוד ממעצרו בערבות עצמית של 4000 לירות. כיוון שכאשר נגמר הדיון היתה השעה 2 אחר־הצהריים, כלומר בדיוק 24 שעות ממעצרו, היה מי שאמר במסדרון בית המישפט: „לכל דבר יש פעם ראשונה."

דרכי־חיים
האזרז המר

האשמה היתה גניבת אורז, כערך של 30 לירות

ערך הגניבה היה 30 לירות. זה היה מחירם של חמישה קילו אורז בשנת 1977. מישל סבא, מיפו, הובא השבוע לדין בבית־מישפט השלום בתל־אביב על גני־בה זו.

האשמה היתה גם כי בעיקבות קטטה בין מישל ובעל חנות ה־ירקות השכונתי, גאבר עבדאללה, סטר מישל לנכדו של החנווני. אך יבוא," אמר בחיוך התובע המזוקן אברהם לנדשטיין. הוא אמר זאת על שרה כהן, אותה האשים כי ב־חודש שעבר קיבלה מבעלה, מ־שוויץ, מעטפת־דואר ובה 2.85 גרם הרואין.

בשנה שעברה, לפני ששרה אר־טומגזין גישאה לדורון כהן, נאשמו השניים בבית־המישפט בתל־אביב בכך, שניסו להבריח לשוויץ ב־מיזודה ארבעה קילוגרים חשיש. הם נתפסו בנמל־התעופה, והור־שעו בדין. שרה נידונה אז לחצי שנה מאסר־על־תנאי.

מאז הספיקה שרה להינשא לדו־רון, והוא נסע לשוויץ. בהיותו שם, טוענת התביעה, שלח לאדם שלישי את המעטפה ושרה קיבלה אותה.

שופט שליו (עם אשתו)
זיכוי של אורז

בבית־המישפט, כאשר הופיעו ה־ירקן ונכדו, לא זכרו מאומה.

השופט אפריים שליו הקשיב ל־עדים, ואחר כך לעדותו של הנא־שם. „אני לא תקפתי איש ולא הכיתי אף אחד," סיפר מישל. „אמי קונה בחנות זו בהקפה מזה שנים. היא נכנסת, לוקחת אורז או מיצ־רכים אחרים ובעל החנות רושם אותם לחובתה. היא משלמת כשיש לה כסף. באותו יום לא היה לאמא זמן והיא שלחה אותי להביא לה שתי שקיות אורז. זה הכל. לקחתי את האורז והבאתי הביתה."

בעיקבות האורז הגיעה המיש־טרה, עריכה חיפוש ומצאה את ה־אורז, והחזירה אותו לבעל החנות. היום, שלוש שנים מאוחר יותר, הגיע מועד המישפט. הסניגור נחמן בטיטו חקר את העדים ונוכח לדעת כי אינם זוכרים דבר.

בפסק־הדין מנומק זיכה השופט את מישל. „בהחלט אפשרי כי הוא שתקף את הנכד, אך נותר ספק בליבי. ואילו האורז נלקח בדרך הרגילה של קניה בהקפה. ודאי שלא היתה כאן גניבה."

מישטרה
עסקי ייבוא וייצוא

בעבר ניסתה לייצא חשיש, כעת הפכה, לדברי התביעה, את חיוצרות

„היא עברה מעסקי יצוא לעסקי

תחת השיח. שרה נמצאת כ־יום בחודש החמישי להריונה. כא־שר נעצרה על־ידי שופט השלום למשך 15 יום, התלוננה על די־מומים וביקשה כי יביאוה לגינ־קולוג. בלוויית שוטרת הועברה ל־בית־החולים ולפסגן בתל־גיבורים, ואז נעלמה. התביעה טוענת כי גיצלה רגע של היסח־הדעת של השוטרת המלווה, ומיהרה להשמיד עדויות ולהתקשר עם בעלה ב־חו"ל כדי לתאם עמדות.

גירסתה של שרה שונה לחלר־טין. היא אינה זוכרת כיצד עזבה את בית־החולים. אבל כשהתעוררה מצאה עצמה ישנה תחת שיח, על שפתם הים, ומיהרה להסגיר עצמה למישטרה.

כאשר הוגש כתב־האישום נגדה, כללה בו הפרקליטות את עובדת הבריחה, והאשימה אותה גם ב־בריחה ממישמורת. בבקשה למעצר עד תום ההליכים טען לנדשטיין, כי כיוון שגיצלה לרעה את עובדת הריונה ונמלטה, אל לה להסתמך על עובדה זו בעת הדיון במעצרה החדש.

השופט אורי שטרוזמן שיחרר את שרה כיוון שהשתכנע מדברי הסני־גור, אהרון בן־שחר, כי אין צורך בהחזקתה במעצר עד תום ההלי־כים. ואולי בעצם השתכנע השופט מטיעונו של לנדשטיין, כי הנזק נגרם בעת „שישנה תחת השיח" ואין היא יכולה להוסיף עליו עוד.